

Pécsi Ítéltábla

Mf.I.30.050/2021/6/I. szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

ügyvéd1 (cím2)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd2, cím4)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

felperes 25. sorszám alatt

A per tárgya:

közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetése

Az elsőfokú bíróság:

Kaposvári Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

22.M.70.095/2020/24/II. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt napon belül 80.200 (nyolcvanezer-kettőszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes a felperest a ...-i kórház telephelyén rendész munkakörben, határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban 2006. évtől kezdődően foglalkoztatta. A felperesnek munkatársaival feszült volt a kapcsolata, destruktív munkahelyi viselkedés miatt írásbeli figyelmeztetésben is részesült.

- [2] 2020 márciusában a koronavírus járvány egyre inkább érintette Magyarországot is, szármaskokból, gumikesztyűkből súlyos hiány mutatkozott. Ebben az időben a ...-i kórház rendészei számára a maszkhasználat a kórház belső tereiben javasolt volt, 2020. március 17. és 27. napján a 8 fős rendészeti csoport részére a felhasználásra vonatkozó külön utasítás nélkül összesen 60 darab szármaskot és 380 darab gumikesztyűt szállítottak ki.
- [3] A rendészeti vezető a kórházi készletek megvédésére 2020. március 26. napján kiadott főigazgatói utasításra és a kiszállított készlet vártnál gyorsabb fogyására figyelemmel ellenőrzést rendelt el. A rendészek felállítási helyéül és egyúttal öltözőjéül is szolgáló, másoktól elzárt portahelyiségben 2020. április 3. napján tartott ellenőrzés során a felperes szekrényéből nyolc darab maszk és kilenc pár gumikesztyű került elő. 2020. április 17-i meghallgatása során a felperes úgy nyilatkozott, hogy a védőeszközökből saját használatára a rá eső részt különítette el, amivel higiénikus tárolásukat kívánta biztosítani.
- [4] Az alperes 2020. április 17. napján a felperes közalkalmazotti jogviszonyát rendkívüli felmentéssel azonnali hatállyal megszüntette. Határozatának indokolása szerint a felperes a nyolc darab sebészeti maszkot és tizenkilenc darab gumikesztyűt a kórház által a ...-i rendészet részére biztosított készletből vette el. Cselekedetét a kihirdetett veszélyhelyzet idején követte el, ezáltal közalkalmazotthoz nem méltó magatartást tanúsított, megsértette a koronavírus elleni védőeszközök fokozott kezeléséről szóló főigazgatói utasítást, veszélyeztette a többi munkavállaló megfelelő védőeszközzel történő ellátását és ezáltal egészségük megóvását.
- [5] A felperes keresetet terjesztett elő az alperes közalkalmazotti jogviszonyt megszüntető intézkedése ellen, melyben hét havi távolléti díjnak és öt havi végkielégítésnek megfelelő 2.527.200 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét arra alapította, hogy a rendkívüli felmentésben foglalt indok nem valós és nem okszerű, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6.§ (2) bekezdésébe is ütközik, azaz rendeltetésellenes. A csoportvezetővel fennállt haragos viszonya mellett arra hivatkozott, hogy az öltözőszekrényében talált maszkokat és kesztyűket mint a részére arányosan járó védőfelszerelést a higiénia és a rend megtartása érdekében, kollégái tájékoztatása mellett különítette el, amivel a munkatársai egészségét nem veszélyeztette, a többi rendész része a közös helyiségben mindenki által hozzáférhetően ott maradt. A főigazgatói utasítás megtiltotta a kórház területéről a maszkok, kesztyűk kivételét, ő azonban ezt az utasítást nem szegte meg, a maszkokat, kesztyűket a kórház területéről nem vitte ki.
- [6] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.
- [7] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában felhívta a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1999. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban Kjt.) 33/A.§ (1) bekezdését. Kifejtette, hogy a rendkívüli felmentés tartalma a világosság követelményének megfelelt, a felperes abból megtudhatta, hogy a munkáltató milyen okból alkalmaz vele szemben szankciót. A tanúvallomások és a becsatolt iratok alapján alátámasztottnak találta azt az alperesi hivatkozást, hogy a 2020. március 17. és április 3. közötti időszakban a védőeszközök korlátozottan álltak rendelkezésre, és ez a tény köztudomású volt. Rámutatott, hogy 2020 márciusában a médiumok figyelemfelhívó, tájékoztató cikkei alapján nem lehetett kikerülni azt az információt, hogy az egyéni védőeszközökből hiány van. Kirívóan életszerűtlennek találta a felperesnek azt a hivatkozását, hogy ő mint egészségügyi intézményben dolgozó személy erről tudomást nem szerzett.
- [8] Elutasította a felperesnek azt az érvelését, hogy higiéniai okok miatt vette ki a számítása szerint neki járó mennyiséget a közös készletből, mivel ennek indokoltságát a peradatok nem támasztották alá. Nem fogadta el azt a hivatkozását sem, hogy a neki járó mennyiséget saját használatra különítette el. Arra volt figyelemmel, hogy a felperest erre senki nem hatalmazta fel, engedélyt nem kért, nem indítványozta a szétosztást, de ezeket az eszközöket nem is

használta, mivel az általa kiszámított mennyiség a szekrényében hiánytalanul megvolt. A felperes – akinek a szükséghez képest használati jogosultsága volt, rendelkezési és birtokbavételi jogosultsága azonban nem – a védőeszközöket a munkatársai elől elvonta.

- [9] Rögzítette, hogy a Kjt. 3.§ (2) bekezdése alapján alkalmazandó Mt. 52.§ (1) bekezdés d) és e) pontja szerint a munkavállaló köteles a munkakörének ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő magatartást tanúsítani és a munkatársaival együttműködni. Megítélése szerint a felperes e két kötelezettségét súlyosan megszegte. Értékelésében a fertőzés elleni védekezés lehetőségét biztosító eszközök engedély nélküli, saját részre történő elvétele, készletezése bizalomsértő magatartás, mely kötelezettségszegésnek különös jelentősége van a dolgozók és betegek személyének, vagyonának, a kórház eszközeinek megóvására hivatott munkakör esetében. A felperes magatartása közalkalmazotthoz méltatlan, a munkáltató általi bizalom súlyos megrendítésére alkalmas volt, a felperes a többi munkavállaló biztonságos munkavégzéshez való jogát figyelmen kívül hagyva korlátozta kollégáit a fertőződés elleni védekezésben, így az alperes valós és okszerű indokok alapján szüntette meg azonnali hatállyal a közalkalmazotti jogviszonyt.
- [10] Nem találta megalapozottnak az elsőfokú bíróság a felperesnek azt a hivatkozását sem, hogy a vezetőjével fennálló rossz viszonyára visszavezethetően a munkáltató rendeltetésellenesen gyakorolta a felmentés jogát. Álláspontja szerint a munkavállaló olyan súlyos magatartása mellett, amely miatt a munkáltatótól a munkaviszony, illetve a közalkalmazotti jogviszony fenntartása nem várható el, bármely más körülmény súlytalanná válik.
- [11] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett. Fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének maradéktalan teljesítését kérte. Fellebbezését azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott, a maga részéről a főigazgatói utasítást nem sértette meg, miáltal a rendkívüli felmentésének a jogalapja hiányzott.
- [12] Felhívta az Mt. tájékoztatásra vonatkozó 18.§-át, és hangsúlyozta, hogy a meghallgatott tanúk vallomása szerint a főigazgatói utasítást csak a 2020. április 3. napján végzett ellenőrzés során ismertették; az alperes így a tájékoztatási kötelezettségét nem teljesítette, annak megtörténtét nem igazolta. Kiemelte, hogy a főigazgatói utasítást kizárólag akkor lehet megsérteni, ha azt a munkavállalókkal ismertetik, az ismertetést és a tudomásulvételt egyértelműen dokumentálják. Részletezte a lefolytatott bizonyítási eljárásnak azokat az elemeit, melyek álláspontja szerint minden kétséget kizáróan alátámasztják, hogy a munkavállalóknak nem volt tudomásuk a főigazgatói utasításról. Ezek között ismertette tanú1 tanúvallomását, miszerint a faliújságon a szolgálatvezénylés mellett volt kifüggesztve a főigazgatói utasítás, így az nem kerülhetett el a figyelmet. Rámutatott, hogy tanú2 tanú nem emlékezett arra, mikor küldték ki a főigazgatói utasítást, lehetségesnek tartotta, hogy csak április 3. napján hozták ki, előtte elektronikus levélben kapták meg, amit mindenki láthatott. tanú3 tanú pedig csak arról tudott beszámolni, hogy az utasítást tanú2 csoportvezetőnek küldte meg elektronikus levélben 2020. április 3. napja előtt. Ugyanez a tanú elképzelhetőnek tartotta, hogy a ...-i dolgozók a pontos szövegről csak április 3. napján, az ő felolvasásából szereztek tudomást. A felperes meggyőződése szerint a fenti bizonyítékok figyelmen kívül hagyása folytán az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott.
- [13] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.
- [14] A fellebbezés nem alapos.
- [15] A fellebbezés tartalma szerint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369.§ (3) bekezdés a) és c) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálatra irányult, amelynek megfelelően a másodfokú bíróság elsőként azt vizsgálta, hogy a bizonyítás eredményét illetően az elsőfokú bíróság ítélete a felperes tájékoztatását, tájékozottságát, a rendelkezésére álló ismereteket érintő kérdésekben okszerűtlen ténymegállapításon, illetve

ténybeli következtetésen alapult-e. A felperes azonban az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét alaptalanul támadta, az elsőfokú bíróság részéről a bizonyítékok, illetve a bizonyítás eredményének értékelése megfelelt a Pp. 279.§ (1) bekezdésében foglaltaknak.

- [16] Az elsőfokú bíróság tehát a tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság ítékezése alapjául elfogadta, módosítására, kiegészítésére indokot nem látott. A felperes a saját korábbi perbeli nyilatkozataival, így jobb tudomásával is ellentétesen állította, hogy a főigazgatói utasítást nem ismerte; ennek ismeretét ugyanis a keresetlevelében több alkalommal és személyes előadása során is beismerte. Maga adta elő, hogy a főigazgatói utasítást a faliújságra kifüggesztették (22.M.70.095/2020/9. számú tárgyalási jegyzőkönyv). A felperes által hivatkozott tanúk vallomásából sem vonható le a fellebbezésben állított következtetés, mivel a tanúk az ismertetés pontos idejét és mikéntjét illetően bizonytalanok voltak ugyan, egységes volt azonban az előadásuk arról, hogy a dolgozóknak módjában állt az utasítást megismerni.
- [17] A másodfokú bíróság a megállapított tényekből nem vont le az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést, a megállapított tényeket másként nem minősítette, egyetértett az elsőfokú bíróság érdemi következtetésével, valamint ebből adódóan a keresetet elutasító döntésével is.
- [18] A felperes fellebbezésnek jogi érvelése kizárólag azon alapult, hogy a rendkívüli felmentésről hozott határozatban megjelölt főigazgatói utasítást nem ismerte, nem ismerhette. Ezért a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre a Pp. 370.§ (1) bekezdéséből adódóan a fellebbezés és annak indokai körében ezekre az érvekre korlátozódott.
- [19] A másodfokú bíróság fentebb már kifejtette, hogy a fellebbezés ténybeli alapját miért nem találta elfogadhatónak. Mindennek tükrében a Kjt. 33/A.§ (2) bekezdésére figyelemmel annak volt elsődleges jelentősége, hogy a rendkívüli felmentés indoka világosnak, emellett valósnak és okszerűnek is minősíthető-e. E feltételek szerinti értékelést az elsőfokú bíróság körütekintően elvégezte, annak eredményével a másodfokú bíróság egyetértett.
- [20] A felperes terhére rótt cselekedet jogi és egyúttal társadalmi szempontú megítélése során az eljáró bíróságoknak abban a kérdésben kellett állást foglalniuk, hogy elfogadható-e a védőeszközökből a felperes saját részének, a saját egészsége megóvása érdekében történő „elkülönítése”, vagy az Európába és Magyarországra éppen betört világjárvány, a készletek szűkös volta jogilag és erkölcsileg is elfogadhatatlanná tette a felperes eljárását. Előbbi esetben a felperes terhére rótt cselekmény jogszerű rendkívüli felmentés indoka nem lehetett volna. Az elsőfokú bíróság azonban helyesen értékelte és elemezte ítéletében, hogy a felperes magatartása a Kjt. 2.§ (3) bekezdése folytán megfelelően alkalmazandó Mt. 52.§ (1) bekezdés d) és e) pontjait sértve munkajogviszonyra vonatkozó szabályba is ütköző, jelentős kötelezettségzegésnek minősült.
- [21] Mind a munkakörének ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő magatartás, mind pedig a munkatársakkal való együttműködési kötelezettség követelményeit súlyosan sértő volt a felperesnek az az önkényes eljárása, hogy a kialakult rendkívüli helyzetben saját biztonságát a valamennyi munkatársat megillető biztonság elé helyezte, és a szűkösen rendelkezésre álló védőeszközök egy részét olyan módon vonta el a többiek elől, hogy az elkülönített mennyiségre a készlet fennmaradásából következtethetően közvetlenül szüksége sem volt. Szokványos körülmények között ilyen mennyiségű védőeszköz elkülönítésének nem lett volna különösebb jelentősége, mindez azonban a világjárványnak abban a kezdeti szakaszában történt, amikor az eszközellátás a megnövekedett igényekkel közismerten nem tudott lépést tartani, ugyanakkor pedig a védekezés bármilyen módon történő veszélyeztetésének lehetséges súlyos következményeivel fokozottan számolni kellett, különös figyelemmel arra, hogy a felperes rendszerként egészségügyi intézményben teljesített szolgálatot.

- [22] Mindebből következően egyetértett azzal is a másodfokú bíróság, hogy az alperes által a felperes terhére rótt cselekmény az adott rendkívüli helyzetre tekintettel a rendkívüli felmentés okszerű indoka lehetett.
- [23] A felperes utalt még az alperes rendeltetésellenes joggyakorlására is. Ezt a körülményt az elsőfokú bíróság az Mt. 6.§ (2) bekezdéséhez kapcsolódóan vizsgálta. Miután azonban a fellebbezés a jogi indokok között erre nem tért ki, a Pp. 370.§ (1) bekezdése folytán a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre nem terjedt ki erre a kérdésre, így azt a bíróság nem érintette.
- [24] A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét lényegében helytálló indokaira utalással a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [25] Ebből a döntésből következik a másodfokú perköltség viseléséről való rendelkezés is azzal, hogy az alperes másodfokú eljárásban felmerült, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdés a) pontja, a 4/A.§-a alapján megállapított, és a 2.§ (2) bekezdése alapján a kifejtett jogi képviseleti tevékenységgel arányban mérsékelt összegű perköltségét a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni.
- [26] A meg nem fizetett fellebbezési illeték a Pp. 102.§ (6) bekezdése alapján, a felperest a Pp. 525.§ (1) bekezdése szerint megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán, az állam terhén marad.

Pécs, 2021. október 5.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Vogyicska Petra s.k. bíró